

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 139.

Femte Session.

33de Møde.

Onsdagen den 8de Maars.

(Forts.)

Wardenfleth (fortsat): Nu spørger jeg: Hvilken Garantie have vi da for, at Fællesforsamlingen bliver saaledes, som jeg anseer for nødvendigt? Hvad kjende vi af den, hvilke grundede Formodninger kan man gjøre sig om dens Bestemmelser? Og jeg mener da, at vi kjende ikke Noget af det Allervæsentligste. Vi kjende ikke Sammensætningen af den Repræsentation, der skal udgjøre Fællesorganet, om den bliver saaledes eensartet, at man kan vente, at den kan arbejde sammen; vi kjende ikke Forholdet af Sammensætningen fra de forskjellige Landsdele; kort, vi kjende slet ikke Noget om Sammensætningsmaaden. Vi kjende ikke heller Omraadet af den Magt, den Magtsfylde i intensiv Henseende, der vil blive den tillagt; i saa Henseende kan der gives den en ganske forskjellig Stilling baade opad og nedad, navnlig i Forholdet til Regjeringen. Derom kjende vi aldeles ikke Noget. Der er jo i en Forsatning utallige andre Bestemmelser, som have den væsentligste Indflydelse paa hele Forsatningens Betydning, — derom kjende vi heller ikke Noget. Det Gnefte, vi kjende, er, idet vi paa negativ Maade komme til at vide, hvilke Gjenstande der skal underlægges Fællesforsamlingen. Naar der i det her foreliggende Forslag er udtalt, hvilke Gjenstande der skal være forbeholdt for de særlige Landsdeles Repræsentationer, fremgaaer det jo naturligtvis deraf paa negativ Maade, hvad der skal være forbeholdt Fællesrepræsentationen. Det er altsaa det Gnefte, vi i dette Dieblis have at holde os til. Det Punct, som nu foreligger,

er det, der ikke giver mig tilstrækkelig Betyggelse for at kunne give mit Samtykke til, at Sagen gaaer videre frem paa det her foreliggende Grundlag. I saa Henseende har jeg imidlertid allerede ved § 2 udtalt mig, saa at jeg nu kan undgaae at indlade mig videre derpaa. Men, naar vi nu slet ikke have nogen Betyggelse i det foreliggende Grundlag, saa skulde den altsaa alene ligge i den moralske Tillid, vi havde til Regjeringen, til at den vil fremme Sagen paa en saadan Maade, at Fællesforsamlingen virkelig bliver en Fællesforsatning, en Forsatning, som sammenholder Landsdelene, saa at de ikke komme til at ligge i evigvarende Strid med hinanden. Nu kan jeg ikke tilbageholde den Ytring, at jeg vel nærer den inderligste Overbeviisning om, at ethvert af Regjeringens nuværende høitagtede Medlemmer har i denne Sag foretaget, hvad han efter sin bedste Overbeviisning troer at være det Tjenligste for Statens fremtidige Udvikling. Jeg har staaet i saa mange Berørelser med det ærede Ministeriums Medlemmer, at jeg har en grundet Overbeviisning om at kunne nære en saadan Tillid til Ministeriets Medlemmer, at de hver for sig efter bedste Overbeviisning fremme hvad de ansee for at være det Tjenligste. Men, naar jeg seer hen til Ministeriet som en Heelhed, som udgjørende den væsentligste Deel af Regjeringen, saa vil Ingen kunne nægte, at man kun kan holde sig til de Kjendsgjerninger, der foreligge, i Henseende til hvad man kan slutte sig til for Fremtiden. Det staaer jo i ikke fjern Forbindelse med, hvad der foregik i Begyndelsen af 1852, kort førend Kundgjørelsen udkom. Det var dengang min Formening, at, naar en saadan Fællesforsatning ved de udvortes Omstændigheder, ved de Forhold, hvori man dengang stod til Udlandet,